

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/209/2020
Identifikačné číslo spisu:	7219202586
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7219202586.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpená advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanej Z. U., bývajúcej v E. - H. A., S. X, o zaplatenie 152,02 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42 Csp 55/2019 o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2020 sp. zn. 6 Co 283/2019, takto

rozhodol:

Návrh žalobkyne na prerušenie konania z a m i e t a.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 12. septembra 2019 č. k. 42 Csp 55/2019 - 73 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanej zaplatenia sumy 152,02 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 16. decembra 2006 do zaplatenia; rozhodol tiež o nároku na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/, § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), § 54a, § 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) uviedol, že právny predchodca žalobkyne - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. 30. októbra 2001 uzatvorila so žalovanou ako dlžníkom Zmluvu o prenájme č. XXXXXXXXXX (evidenčné č. XXXXXX), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky prenájmu, na základe ktorej postupca ako prenajímateľ umožnil žalovanej ako nájomcovi trvalé užívanie predmetu nájmu, a to kuchynskej linky a kuchynského drezu s tým, že do vlastníctva žalovanej prejde po skončení nájmu. Žalovaná zaplatila počiatočnú platbu vo výške 10 % z ceny predmetu nájmu a zaviazala sa uhrádzať mesačné splátky vo výške 1.145,- Sk počas obdobia 10 mesiacov, pričom posledná splátka mala byť uhradená v auguste 2002. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posudzoval ako zmluvu spotrebiteľskú, predmetom ktorej bolo dočasné poskytnutie finančných prostriedkov formou odloženej platby a hoci zo

strany žalovanej nebola vznesená námietka premlčania, s prihliadnutím na premlčanie uplatnenej pohľadávky z úradnej povinnosti, keďže podľa § 54a Občianskeho zákonníka premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať, konštatoval, že od uzavretia zmluvy a od dohodnutej doby splatnosti pohľadávky do podania žaloby ubehlo dlhšie časové obdobie, pričom premlčacia doba uplynula najneskôr 31. augusta 2005 a žaloba bola uplatnená na súde až 21. marca 2019, teda bola uplatnená potom, čo sa právo veriteľa na peňažné plnenie z predmetnej Zmluvy o prenájme už premlčalo. Záverom súd prvej inštancie ohľadne ústavnej konformnosti ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka citoval dôvodovú správu týkajúcu sa zavedenia osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv (§ 54a Občianskeho zákonníka), cieľom ktorej je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase, a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, a v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia. Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Súd prvej inštancie sa stotožnil s uvedenými tvrdeniami, a preto nepovažoval za potrebné iniciovať konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o nesúlade ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. februára 2020 sp. zn. 6 Co 283/2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p. potvrdil; rozhodol tiež o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval mimoriadnu podrobnosť, presvedčivosť a zákonu zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a preto sa s ním v celom rozsahu odvolací súd stotožnil a naň odkázal. Ako odvolací súd ďalej uviedol, nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Preto odvolací súd konštatoval, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy síce nemožno platne zabezpečiť, čo však nemá vplyv na výkon zabezpečenia v prípade, ak bolo právo zo spotrebiteľskej zmluvy zabezpečené pred uplynutím premlčacej doby a v tejto súvislosti odvolací poukázal na všetky zabezpečovacie inštitúty upravené v § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka, vrátane záložného práva, pri ktorom je výslovne uvedené, že premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy nebráni uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj v prípade, ak ide o premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka). Táto právna úprava zodpovedá platnému právnemu stavu a požiadavke zabezpečenia právnej istoty veriteľov. Zároveň odvolací súd poukázal na možnosť zmeny obsahu premlčaného práva, jeho nahradenie novým právom (nováciou) alebo obnovenie jeho vymáhateľnosti napr. formou uznania dlhu. Preto mal záverom odvolací súd za preukázané, že právna úprava predchádza prípadnej nerovnosti medzi oboma stranami spotrebiteľského vzťahu, a preto mal za to, že ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka nevykazuje zásah do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala, že aplikáciou ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka došlo k obdobnému zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky nálezom zo 7. februára 2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladné s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Preto bola dovolateľka toho názoru, že boli splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (§ 54a Občianskeho zákonníka) s Ústavou Slovenskej republiky, a preto mal súd prvej inštancie, resp. odvolací súd postupovať podľa § 162 ods. 1 C.s.p., konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o nesúlade

právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti dovolateľka namietala, že je krajne nespravodlivé a v rozpore so zásadou ústavnokonformného výkladu právnych predpisov, ak by bola jej žaloba zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré vykazuje obdobné, dokonca prísnejšie znaky ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhlásené za protiústavné. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie, prípadne prerušiť dovolacie konanie a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) najskôr skúmal, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania.

6. Z obsahu dovolania žalobkyne vyplýva, že navrhuje dovolacie konanie prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a podať Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky. Dôvodí, že zavedenie osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a Občianskeho zákonníka je krajne nespravodlivé a v rozpore so zásadou ústavnokonformného výkladu právnych predpisov a dochádza tak k zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu a bola toho názoru, že predmetné ustanovenie je nesúladné s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Najvyšší súd návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nevyhovel a tento zamietol, pretože § 54a Občianskeho zákonníka nepovažuje za rozporný s Ústavou Slovenskej republiky a jej článkom 46 ods. 1.

8. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania.

9. Najvyšší súd sa s argumentáciou žalobkyne, že zavedením osobitnej právnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv podľa § 54a Občianskeho zákonníka dochádza k zásahu do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu nestotožňuje. Ustanovenie § 54a bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 343/2018 Z.z. ako reakcia na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016 - 60, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu je základným cieľom tejto právnej úpravy vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka), pričom v tomto prípade je zároveň vylúčená kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Zároveň podľa dôvodovej správy je možné využiť na zabezpečenie takéhoto, ešte nepremlčaného, záväzku všetky zabezpečovacie inštitúty upravené v § 544 a nasl.

Občianskeho zákonníka vrátane záložného práva (§ 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka). V súlade so zásadou rovnosti a zásadou zmluvnej slobody sa pripúšťa možnosť zmeny obsahu premlčaného práva, jeho nahradenie novým právom (novácia) alebo obnovenie jeho vymáhateľnosti napr. formou uznania dlhu, a to na základe právneho úkonu dlžníka (či už jednostranného alebo viacstranného), pričom podmienkou platnosti takéhoto právneho úkonu je vedomosť dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy. V prípade absencie vedomosti dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy je takýto právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Daná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa.

10. Z týchto dôvodov je najvyšší súd toho názoru, že dovolateľka namieta rozpor s právom na súdnu ochranu neoprávnene, a preto jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zamietol.

11. Ďalej dovolací súd skúmal, či dovolanie žalobkyne smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 419 C.s.p.).

12. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

13. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za

účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že na predmetný zmluvný vzťah je považovaný za spotrebiteľský, pričom bolo potrebné s poukazom na kogentné ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka z úradnej povinnosti prihliadnuť na premlčanie na pohľadávky veriteľa (žalobkyne), ktorá bola uplatnená na súde po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, pretože premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať. Ďalej sú zrejmé dôvody absencie postupu podľa § 162 ods. 1 C.s.p. a neiniciovania konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o nesúlade ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavnou Slovenskej republiky, pretože odvolací súd, tak aj súd prvej inštancie, boli toho názoru, že predmetné ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v spotrebiteľských zmluvných vzťahoch v neprospech dodávateľa (veriteľa), keďže za účelom vymoženia veriteľovej, aj premlčanej, pohľadávky existujú ďalšie právne inštitúty, ako napríklad novácia či záložné právo podľa § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo uznanie dlhu. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na

spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.), trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli (viď R 72/2018).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.